

»Nerokas, ajankohtainen,
hulvaton, sydäntäsärkevä.»

– Jojo Moyes

QUEENIE

»Hävyttömän
hauska ja suorasuinen
esikoisromaani.»

– Oprah Magazine

CANDICE
CARTY-WILLIAMS

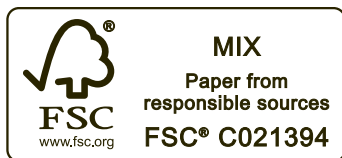
WSOY

Candice
Carty-Williams
QUEENIE

SUOMENTANUT NATASHA VILOKKINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

Queenie

© 2019 by Candice Carty-Williams

Suomenkielinen laitos © Natasha Vilokkinen ja WSOY 2020

ISBN 978-951-0-45230-1

PAINETTU EU:SSA

Kaikki te Queeniet siellä – te riitätte. Ihan totta.

Dan O'Lonea ja Anton Garneysia lämmöllä muistaen

Ensimmäinen luku

Queenie

Jalat levällään tutkimuspöydällä.
Kunpa olisit mukana...

Lukitsin puhelimen ja jatkoin katon tuijottamista, mutta avasin sen sitten uudestaan ja lähetin perään pari pusuemojia. Se todistaisi Tomille, etten ollut niin etäinen kuin hän väitti.

»Pystyisitkö tulemaan iiiiihan tähän reunalle?» gynekologi pyysi, kun hiissauduin lähemmäs hänen kasvojaan. En ihan totta tajua, kuinka ne pystyvät siihen.

»Hengitäpä nyt syvään!»

Hän sanoi sen vähän turhan hilpeästi ja tyrkkäsi sen kummemmin varoittamatta sisääni vehkeen, joka tuntui maailman epäergonomisimmalta dildolta, ja liikutteli sitä ympäriinsä kuin joystickiä. Hän laski kylmän käden vatsalleni, paineli muutaman sekunnin välein ja puristi huulet yhteen joka kerta kun vinkaisin. Saadakseni jotakin muuta ajateltavaa kuin sisusteni kuoputtelun vilkaisin puhelinta. Ei vastausta.

»No, mitä sinä teet työkseksi... Queenie?» nainen kysyi vilkaistuaan tietojani.

Eikö se riittänyt, että hän sananmukaisesti näki sisääni? Oliko hänen pakko tietää myös päivätöistäni?

»Olen töissä sanomalehdessä», sanoin ja nostin päätä katsoakseni häntä silmiin, koska se tuntui kohteliaalta.

»Sehän on hieno ura!» Hän työnsi laitetta syvemmälle.
»Mitä sinä siellä sanomalehdessä teet?»

»Lehti on The Daily Read. Teen sen – auh – kulttuurisivuja. Menovinkkejä ja arvosteluja ja –»

»– teknisellä puolella siis? Niin tietysti», hän sanoi.

Kohottauduin kyynärpäiden varaan korjatakseni väärinkäsityksen, mutta vaikenin kun näin, kuinka huolestuneelta hän näytti. Vilkaisin hoitajaa, joka seisoi hänen takanaan näyttäen tasan yhtä huolestuneelta, sitten katsoin taas gynekologia. Hän näytti edelleen huolestuneelta. En nähnyt omaa naamaani, mutta varmaan ilmeeni oli samaa maata kuin heilläkin.

»Odotapa pikku hetki, me tässä – Ash, voisitko hakea tohtori Smithin?» Hoitaja poistui huoneesta kiireen vilkkaa.

Kesti monta epämurkavaa minuuttia ennen kuin hoitaja palasi toisen lääkärin kanssa, miehen, joka näytti juuri niin tavanomaiselta kuin sukunimi antoi olettaa.

»Katsotaanpa vähän tarkemmin...» tohtori Smith sanoi kumartuessaan tiiraamaan jalkoväliäni.

»Mikä siellä on vikana? Ettekö te löydä sitä?» kysyin. Olin huolissani, että kohtuni oli ehkä sulauttanut kierukan itseensä, samalla tavalla kuin edelleen pelkäsin, että jokainen käyttämäni tamponi pyöri yhä jossain sisuksissani.

»Mitä mieltä olet, Ray?» ensimmäinen gynekologi kysyi kollegaltaan.

»Pitäisi ehkä kutsua vielä tohtori Ellison», Smith vastasi samalla kun oikaisi selkensä ja pani kädet lanteille.

»Näin käytävässä siivoojamiehen, joka moppasi oksennusta, mitä jos kutsuisitte hänetkin vielä katsomaan?» sanoin kaikille kolmelle sairaalahenkilökunnan edustajalle, jotka tuijottivat ultraäänikuvaa.

»Ha! Tuossa se kierukka on, katsokaa!» alkuperäinen lääkäri sanoi ja osoitti pistettä kohtuni näyttöversiossa yhtä innostuneena kuin olisi löytänyt uuden planeetan. Laskeuduin helpottuneena takaisin tutkimuspöydälle. »Mutta voitko pukea päälle ja istua hetken odotushuoneessa? Meidän pitää hiukan neuvotella, ja kutsumme sinut sitten takaisin.»

»Älä ikinä luota kaksosmieheen.»

Mätkähdin tuoliin Maggie-tädin viereen.

»Ota tästä», hän sanoi ja ojensi käsidesiä pikkupullossa. Hän ruiskautti, ja heti kun olin hieronut geelin käsiini, hän otti toisesta kädestä kiinni painottaakseen sanojaan. Luulin, että jos otan Maggiein mukaani, hän toimisi tukena ja rauhoittavana aikuisena, mutta sen sijaan hän vain tartutti minuun oman pakko-oireisen pöpökammonsaa.

Yritin keskittyä hilseilevään Gynekologian osasto -kylttiin seinällä, jotta en vetäisi kättäni pois.

»Tiedät kyllä, etten usko astrologiaan, Maggie.»

Hän puristi kättä vielä tiukemmin, luultavasti rangais-
tukseksi. Venkoilin sen pois ja ristin käsivarret niin että

kädet olivat kainaloissa, jotta hän ei pystyisi enää tarraamaan niihin.

»Sinun sukupolvesi ei usko yhtikäs mihinkään», tätini marmatti. »Mutta kuuntele nyt, se on sinun omaksi parhaaksesi. Kaksosmiehet ovat ottajia. Ne ottavat naiselta aivan kaiken ja imevät tyhjiin. Eivät ikinä anna mitään, eivät ikinä, koska kyse ei ole sinusta vaan kyse on aina heistä. Sitten ne jättävät toisen murtuneena makaamaan lattialle. Olen nähnyt sen lukemattomia kertoja, Queenie.»

Vastapäätä istuva nainen kohotti kämmentä kohti kattoa ja hymisi myöntelevästi.

»Kuten tiedät, minä pysyn kaukana ihan kaikista miehistä, lukuun ottamatta Herraamme ja Isäämme, koska minulla ei ole ollut miehille aikaa sitten vuoden 1981, mutta usko pois, kaksosia kannattaa varoa. Jos alkaa seurustella kesäkuussa syntyneen miehen kanssa, tiedossa on ongelmia.»

Uskaltauduin sanomaan väliin – »Mutta Tom on syntynyt kesäkuussa!» – ja kaduin saman tien.

»Niinkö? Tismalleen! Sitähän minä juuri tarkoitan!» Maggie huudahti. »Ja missä se mies on, sanopa se?» Hän katsoi minua kysyvän näköisenä. »Olet sairaalassa eikä miestä näy missään!»

Avasin suuni huomauttaakseni, etteivät kaikki tiettyyn aikaan vuodesta syntyneet miehet olleet maanpäällisen Saatanan muunnelmia, mutta Maggie halusi aina käsitellä kaikki aiheet pohjamutia myöten, joten hänellä oli vielä sanottavaa. Odotushuoneessa alkoi olla yhä enemmän ihmisiä, ja hän jatkoi luennoimista kantavalla äänellä

sekä minulle että kaikille lähistöllä istuville. Olin liian huollissani kohdustani kuunnellakseni kunnolla, mutta vasta-päästä istuva nainen nyökki pontevasti ja tuijotti Maggie'n punaruskeaa peruukkia niin kuin se saattaisi tipahtaa päästä koska tahansa. »Eikö Prince ollut kaksosen?» kysyin. »Olen aika varma, että hän oli syntynyt kesäkuussa.»

»Prince – rauha hänen sielulleen – oli Prince», Maggie vastasi ja katsoi räpähtämättä silmiini. »Astrologia ei pätenyt, eikä päde Princeen... Jos rupeaa suhteeseen kaksosmiehen kanssa, saa katua. Ne tykkäävät jahtaamisesta, usko kun sanon. Naisen tavoittelemisen saa kaksosen tuntemaan itsensä vahvaksi, se tuottaa hyvän olon ja tuo tunteen, että elämässä on tarkoitus. Ja kaikkihan me tiedämme, että jos miehillä ei ole tarkoitusta, ne tuntevat itsensä eksyneiksi. Vaan kaksosmiehet ovat vielä asia erikseen», Maggie jatkoi ihailtavan innokkaana. »Kun ne vihdoinkin saavat naisen omakseen, ne hylkäävät. Hylkäävät niin kuin eivät olisi ikinä edes tunteneet. Kaksosmiehet eivät piittaa ketä satuttavat, ketä täytyy käyttää hyväksi, kenen yli täytyy talloa, ne eivät piru vie edes huomaa.»

»...oletko varma, ettet tarkoita valkoisia miehiä?» kysyin silmät viiruina. Tulituksen kohde tuntui hitusen liian tarkalta.

»Ymmärrä ihan miten haluat», hän sanoi ja pani kädet puuskaan huulet yhteen puristettuina. »Sinähän se luulit valkoisen vapahtajan löytäneesi. Ja missäs sitä nyt ollaan!»

Maggie on iso nainen. Kaikin tavoin. Hän laitattaa joka viikko uuden ja aiempaa yllättävämmän peruukin, ei käytä

mustaa koska se on niin masentava väri, ja hänellä on pakko olla aina päällä useita eri kuoseja, jopa kotona puuhastellessaan, koska »Jeesus haluaa, että elämässä on väriä». Yletön värirakkaus on viittaus hänen lyhykäiseen uraansa taiteilijana; uraan, jonka aikana hän ei luonut mitään, paitsi hypetystä ympärilleen. Maggie on myös erittäin uskonnollinen, mutta parempi olla sanomatta siitä sen enempää. Täti ja isoäiti käyttävät uskontoa jatkuvasti keppinä, jolla mätkiä muita, enkä viitsi tuhlata sekuntiakaan aikaani sen asian ajattelemiseen.

Istuin valmiina tuolin reunalla, jotta henkilökunta ei tällä kertaa huutaisi koko nimeäni.

»Mikä noita muita estää googlaamasta nimeäni sitten kun olen lähtenyt?» kysyin ohjatakseni Maggieen paasaamisen uusille urille. »Mitkä säännöt täällä pätevät?»

»Kuka sinut googlaisi?» hän kysyi.

»Kuka tahansa odotushuoneessa», vastasin hiljaa.

»Et sinä mikään julkkis ole», Maggie sanoi. »Älä ole vainoharhainen.»

»Queenie Jenkins?» aikaisemmin tapaamani hoitaja kailotti. Taputin Maggieen polvea merkiksi, että olin lähdössä, ja pomppasin pystyyn. Maggie ei herjennyt puhumasta.

Hoitaja ei vastannut hymyyni, laski vain käden kevyesti olkapäälle ja juoksutti minut sairaalakäytävää pitkin samaan tutkimushuoneeseen, jossa haisi siltä kuin joku olisi tönäissyt nurin ämpärillisen valkaisuainetta.

Vilkaisin hermostuneena ultraäänilaitetta, joka hyrissi nurkassa.

»Voit panna taas tavarat tuohon», hoitaja sanoi ja osoitti tuolia oven vieressä. Jo toisen kerran toivoin, ja nyt ehkä entistäkin hartaammin, että Tom olisi istunut siinä. Hoitaja kuitenkin tuijotti minua, joten en ehtinyt murehtia asiaa sen enempää, vaan heitin laukkuni tuolille.

»Jos riisuisit sukkahousut ja alushousut ja nostaisit jalat taas telineisiin. Minä haen sillä välin lääkärin.»

»Taasko?» Nakkelin niskojaani kuin murjottava teini.

»Mielellään, kiitos.» Hän lähti huoneesta.

Olisi pitänyt panna verkkarit jalkaan, ensinnäkin siksi, että pitäisin verkkareita aina jos vain voisin, mutta myös siitä syystä, että sukkahousut ovat maailman ärsyttävin vaa-tekappale. Pitää olla puoliksi tanssija ja puoliksi käärmenainen saadakseen ne jalkaan, ja ne pitäisi pukea vain kerran päivässä, omassa rauhassa kenenkään näkemättä. Kaivoin puhelimen esiin tekstatakseni parhaalle ystävälleni, joka todennäköisesti käytti oman iltapäivänsä johonkin vähemmän inhottavaan.

Queenie:

Darcy. Ne haluavat tutkia toisenkin kerran! Tämä laite on ollut kohta sisälläni useammin kuin Tom viime viikkoina

Gynekologi, tomera nainen jonka ystävälliset silmät olivat selvästi nähneet riittämiin naisten pelkoja, pelmahti takaisin huoneeseen. Hän puhui hyvin hitaasti ja selitti, että aikoi vilkaista vielä kerran varmistaakseen yhden asian. Nousin istumaan.

»Mitä sinä oikein etsit?» kysyin. »Sanoit, että kierukka on paikallaan.»

Hän vastasi räpsäyttämällä kumihanskat käteen, joten paneuduin takaisin selälleni.

»No niin», hän lausahti tökittyään hetken hiljaisuudessa. »Kysyin toisen lääkärin mielipidettä. Ja nyt kun olen katsonut uudestaan, niin tuota – olisiko mitenkään mahdollista, että olet ollut raskaana?»

Nousin taas istumaan; tätä menoa vatsalihakseni järkyttisivät luulemaan, että harjoitin lihaskuntoliikuntaa.

»Anteeksi, mitä tarkoitat?»

»Niin», lääkäri sanoi ultraääntä tuijottaen, »näyttää siltä kuin sinulla olisi ollut keskenmeno.»

Vein käden suulle ja unohdin, että pitelin puhelinta. Se luiskahti lattialle. Lääkäri ei millään lailla huomionnut reaktiotani, vaan tuijotti edelleen ultraäänien näyttöä.

»Miksi?» kysyin ja halusin epätoivoisesti, että hän katsoisi minua, myöntäisi, että uutinen oli saattanut jollain lailla vaikuttaa minuun.

»Näin voi käydä useimpien ehkäisymenetelmien kanssa», hän totesi kliinisesti, ystävällisinä pitämäni silmät edelleen näyttöön liimattuna. »Useimmat naiset eivät vain huomaa mitään. Ainakin kierukka teki tehtävänsä.»

Makasin tutkimuspöydällä vielä pitkään sen jälkeen, kun hän oli lähtenyt.

*

»Voi että te saatte vielä kauniita lapsia», Tomin isoäiti sanoi tuijottaessaan meitä pöydän yli. Joycella oli kaihi, mutta ilmeisesti hän näki silti tulevaisuuteen.

»Sinun kaunis ruskea iho, Queenie, mutta vaaleampana. Niin kuin ihanaa maitokahvia. Ei liian tummaa! Ja Tomin vihreät silmät. Sinun runsas tukkasi, Queenie, ja tuommoiset tummat ripset, mutta Tomin kaunis suora nenä.» Vilkuilin ympärilleni nähdäkseni, järkyttyikö kukaan muu pöydässä hänen sanomisistaan, mutta ilmeisesti tämä oli täysin hyväksyttävää.

»En usko, että ominaisuuksia voi valikoida samalla lailla kuin poliisiin tunnistuskuvissa, Joyce», sanoin pippurimyllyä näpelöiden.

»Totta», Joyce sanoi. »Se on kyllä sääli.»

Kun olimme myöhemmin sängyssä, käännyin katsomaan Tomia ja panin kirjani pois. »Mitä vikaa *minun* nenäsäni on?»

»Miten niin?» Tom kysyi keskittyneenä mihin lie teknologia-artikkeliin, jota luki puhelimellaan.

»No kun isoäitisi sanoi päivällisellä, että meidän tulevalla lapsella pitäisi olla sinun 'kaunis suora nenä'.»

»Ei hänestä kannata välittää. Vanhuksilla on vanhusten jutut», Tom sanoi ja laski puhelimen yöpöydälle. »Sinun nenäsi on ihana ja rutistettava. Saatan hyvinkin tykätä siitä eniten sinun nassussasi.»

»Ai. No kiitos, kai», sanoin ja tartuin taas kirjaani. »Täytyy vain toivoa, ettei meidän lapset saa enempää minun rutuisia piirteitäni.»

»Sanoin rutistettava enkä ruttuinen. Minun puolestani meidän lapset saisivat näyttää enemmän sinulta kuin minulta – sinulla on kiinnostavammat kasvot. Ja minä rakastan nenääsi, melkein yhtä paljon kuin rakastan sinua», Tom sanoi tökäten minua kyseiseen ulokkeeseen.

Hän vaihtoi asentoa, jotta voisin käpertyä kainaloon. Vaikka en olekaan ihminen, joka ikinä tuntee olonsa erityisen turvalliseksi, minulla oli turvallinen olo, tosin vain pienen hetken.

»Olet siis ajatellut asiaa?» kysyin ja katsoin taas Tomia.

»Sinun nenääsikö? Totta kai, minusta sinulla on oikein kaunis nenä.» Hän lepuutti leukaansa otsallani.

»Ei kun vauvoja. Meidän tulevia lapsia.»

»Juu, olen jo suunnitellut ihan kaiken. Kuuden vuoden päästä, kun meillä on talo ja olen saanut marssitettua sinut alttarille, meillä on lapsia», Tom sanoi hymyillen. »Kolme on sopivasti.»

»Kolme?»

»Pelkästään yhden tekeminen on itsekästä, kaksi tarkoittaa että ne kilpailevat koko ajan keskenään, mutta kun on kolme lasta, ne alkavat huolehtia toisistaan heti kun vanhin on kahdeksan.»

»Okei, selvä. Kolme kahvinväristä vauvaa. Mutta siis maitokahvin, eikö? Juuri niin kuin mummi tilasi.»

*

Queenie:

Tom, hei

Queenie:

Saatko nämä viestit?

Queenie:

Soitan kotimatalla

Queenie:

Täytyy käydä hakemassa
apteekista yhdet lääkkeet

Queenie:

Ilmoita jos kotona tarvitaan
jotain

Istuin käytävässä, tuijotin puhelimen rikkoutunutta näyttöä ja odotin Tomin vastausta. Vähän ajan päästä lähdin takaisin kohti odotushuonetta. Kuulin Maggieen äänen lähestyessäni.

»Yhtenä päivänä monta vuotta sitten entinen mieheni sanoi, että käväisisi hakemassa bensaa, ja arvaa mitä? Hän oli poissa viisitoista tuntia! Kun hän palasi, kysyin: 'Terrence, missä sinä oikein kävit tankilla, Skotlannissako?'» Maggie piti taidepaussin. »Sen jälkeen käskin hänen häipyä. Minun piti huolehtia lapsesta, piti maksaa laskut, en minä joutanut yhdenkään miehen älyttömyyksiä katselemaan.» Maggie oli hetken vaiti asetellakseen rintamuksensa mukavammin. »Kun mies oli lähtenyt, menin heti seuraavana päivänä lääkäriin ja sanoin: 'Nyt pannaan kuulkaa putket poikki, minä kun en hanki enää yhtäkään lasta!' Ihan totta. Ainokaiseni on nyt viidentoista eikä työstä ole kuin harmia. Pelkkää meikkaamista ja poikia ja tekoriipsiä ja YouTube-videoiden kuvaamista. Ei äiti tämän takia Jamaikalta tullut, että tyttärentyttärensä voisi heittää koulutuksensa

harakoille.» Maggie työnsi käsivarret puuskaan ja avasi ne taas. »Minä käyn kirkossa ja rukoilen, rukoilen itseni puolesta, rukoilen tyttären puolesta, siskontytön puolesta. Täytyy vain toivoa, että Herra kuuntelee, vai mitä Marina?»

Kuinka tätini ja tämä vieras nainen tiesivät jo toistensa nimet? En minä niin kauan ollut ollut poissa. Heittäydyin tuoliin tädin viereen. Vastapäätä istuva Marina nyökkäili pontevasti, vaikka Maggie oli jo vaiennut.

»Mitä ne sanoivat?» Maggie kysyi kaivaessaan taas käsi-desin esiin.

Väistin kysymyksen. »Ei mitään! Ihan vain naistenvaivoja, sitä tavallista.»

»Mitä naistenvaivoja?» Maggie on syntyperäinen jamaiikalainen, eli siis nainen, jolla on oikeus tietää toisten asiat.

»Ihan vain naistenvaivoja!» Pakotin itseni hymyilemään toivon mukaan uskottavasti.

Seisoin Maggien kanssa bussipysäkillä sairaalan edessä. Hän puhui jostain, mihin en oikein pystynyt keskittymään. Katselin vastapäätä kohoavaa kolmea valtavaa tornitaloa, jotka olivat niin korkeita, että huiput jäivät melkein tummien pilvien peittoon. Tuijotin niska kenossa ylöspäin siinä toivossa, että jos pysyisin asennossa tarpeeksi pitkään, silmiin kihonneet kyyneleet eivät lähtisi valumaan.

»Queenie, mitä se lääkäri sanoi?» Täti katsoi minua silmät sirrillä. »Äläkä tuputa mitään soopaa 'naistenvaivoista'. Pitääkö se nyhtää sinusta ulos?»

Miksi ehdin aikaisemmin luulla, että sain hänet unohtamaan koko asian?

»Hän halusi vilkaista kohdunkaulaani.» Toivoin, että sillä saisin hänet lopettamaan. »Liittyi kai jotenkin siihen, että se on ahdas.»

Maggien kasvot vääntyivät ensin ärtymyksestä ja sitten järkytyksestä. »Anteeksi kuinka? Onko pakko nolata minut?» hän sihisi hampaat tiukasti yhdessä ja vilkuili ympärilleen. »Me emme puhu v:stämme julkisesti.»

»Enhän minä vaginasta puhunut, puhuin kohdunkaulasta», vastasin.

Maggien huulet puristuivat yhteen.

»Mutta hei, bussi tuli!»

Bussi numero 136 mateli pitkin Lewisham High Streetiä, ja Maggie lateli sata sanaa jokaista etenemäämme metriä kohden.

»Tiedätkös, silloin aikoinaan, kun äiti tuli maahan, ne panivat mustille naisille implantteja ja kierukoita meiltä kysymättä, jotta ei tultaisi raskaaksi.» Hän kallisti päätään. »Jotta ei lisäännyttäisi. Niin vain tehtiin, tiesitkösinä sitä?» Hän kohotti kulmakarvojaan. »Muistatko äidin ystävän Glyndan, sen joka syö äidin vararikkoon aina kun käy kylässä? No, hän yritti tulla raskaaksi monta vuotta eikä yhtään ymmärtänyt, mistä kiikasti. Joten sinun ei ylipäättäen olisi pitänyt ottaa sitä vehjettä sisääsi, yhtä lailla politiikkaa kuin terveyttäkin ajatellen. Et sinä tiedä, mitä se sinulle tekee.»

Hän oli niin kiihdyksissä, että hänen jättimäiset muovikorvakoruensa tuottivat taustamusiikin puheelle.

»Mustien naisten keho ei toimi yksin tämän sortin juttujen kanssa. Oletko lukenut siitä? Ne aiheuttavat kemiallista epätasapainoa, imeytyvät melaniiniin – se sitten vaikuttaa käpyrauhaseen ja aivolisäkkeeseen. Ja tulee turvotusta.»

Maggie lakkasi paasaamasta soittaakseen Dianalle, joten yritin soittaa Tomille. Ensimmäiset kolme kertaa puhelin oli soinnut loppuun saakka turhaan, nyt puhelu meni vastaan. Kello oli yli kuusi; Tom olisi jo päässyt töistä.

»Eikö hän vieläkään vastaa?» Maggie kysyi.

»Mitä?» Katsoin ulos ikkunasta. »Ai Tom? Hän lähetti tekstarin, että nähdään kotona.»

Maggie tiesi minun valehtelevan, mutta pysäkkini oli tulossa, joten ei hän voinut kuulustelemaankaan ruveta.

»Oletko varma, ettet halua tulla kirkkoon sunnuntaina? Kaikki ovat tervetulleita. Sinäkin, tuon *kierukkasi* kanssa.» Hän katsoi minua syrjäkarein. »Jumala pelastaa jopa kaikkein kevyt...» Muljautin silmiäni ja nousin seisomaan.

»Soitan huomenna.» Lähdin toikkaroimaan bussin käytävää alas, varoen hipaisemasta mitään tai ketään, ja astuin sitten ulos.

Seisoin vilkuttamassa tädilleni sen aikaa, kun ovet sulkeutuivat ja bussi palasi liikenteeseen. Kuuluu perheen tapoihin. Ärsyttävää ajanhukkaa.

Kun pääsin kotiin, siellä oli kylmä. Panin kylpyveden valumaan ja kiemurtelin ulos vaatteistani. Nyrpistin nenääni ultraäänimönjälle, jota oli tarttunut alkkareiden haarakilaan, ja nakkasin housut pyykkikoriin. Taivuvin istumaan

kaksin kerroin ammeen reunalle. Verenvuoto oli loppunut, mutta krampit eivät.

Kiedoin tukan huiviin ja astuin ammeeseen. Istuin vedessä painelemassa vatsaani, irvistäen joka kerta kun osuin arkaan kohtaan. Miksi näin kävi? Olin kahdenkymmenenviiden, en ollut hankkimassa lasta. Selvästikään. Mutta olisi ollut mukava päättää asiasta itse. Koska olin laitattanut kehooni ehkäisyvälineen, en mitä ilmeisimmin halunnut tulla raskaaksi, enkä siis oikeasti olisi edes aikonut synnyttää ja kasvattaa lasta, mutta kyse ei ollut nyt siitä.

»Olisinko ollut valmis?» kysyin itseltäni ääneen silitellen samalla vatsaani. Äiti oli kahdenkymmenenviiden alkaessaan odottaa minua. Kaipa se kertoo kaiken siitä, kuinka valmistautumaton itse olisin. Nojauduin taaksepäin, ja turtumus valtasi ruumiini kun kuuma vesi peitti kylmän ihon.

Kello oli kaksitoista, eikä Tom ollut vielääkään kotona. En saanut unta, koska kohtu tuntui pyrkivän ulos kropasta, joten kasasin muutaman laatikon olohuoneessa. Aloin kääriä ja pakata omaa puoliskoani erotellusta omaisuudestamme, jotta edes näyttäisi siltä, että olin lähdössä joskus lähiaikoina. Lumisadepallo Pariisista, minun ja Tomin ensimmäiseltä yhteiseltä lomalta; koomisen ruma posliiniasia Espanjasta, toiselta lomaltamme; turkkilainen koristesilmä kolmannelta. Pakkasin suhteemme muistot huolella, kapaloin ne sanomalehtipaperiin ja suljin teipillä. Siirryin lautasiin ja sitten mukeihin, mutta lopetin kaivaakseni aasin pois laatikosta. Irrotin paperit ja panin elukan takaisin

takanreunustalle. Jos jättäisin jälkeeni muistutuksen suhteestamme, sen piti olla sellainen esine, jota en halunnut uuteen kämppääni. Jatkoin pakkaamista, kunnes olin keskellä paperin ja teipin kurimusta, ja lopetin vasta kun olin ottamassa kahta mukia kuivaustelineestä. Toisessa oli iso T- ja toisessa Q-kirjain.

*

»Miksi sinulla on näin paljon tavaraa?» Tom kysyi nojaten pahvilaatikkoon, jossa luki 'Sekalaista 7', ja pyyhki hikeä otsaltaan. »Minulla on vain muutama huppari ja kaksi paria sukkia.»

»En minä tiedä, ehkä minusta on tullut hamstraaja ihan huomaamatta.» Otin hänen kasvonsa käsiini. »Mutta sinä halusit asua kanssani, joten sinun täytyy asua myös kaiken tämän kanssa.»

»Selvä, en kadu mitään», Tom sanoi ja suuteli otsaani. »Queenie, sinulla on varsin kuiva otsa ihmiseksi, jonka kuuluisi nostella laatikoita.»

»Ehkä, mutta minähän en nostele vaan organisoin», sanoin. »Ja varmistan, että keittiöön kuuluvat laatikot ovat oikeasti keittiössä.»

»Jos kerran olet menossa keittiöön, voisitko ainakin keittää teetä?»

»Kyllä, nyt kun asia tuli puheeksi, sinun nokkela tyttöystäväsi osti maitoa ja teepusseja matkalla tänne ja löysi juuri laatikon, jossa on vedenkeitin», sanoin. »En tosin tiedä, missä mukit ovat.»

»Täynnä raakaa tunnetta ja kipakkaa
huumoria, katkeransuloinen esikoinen.»

– SUNDAY MIRROR

Queenie Jenkins on nuori britannianjamaikalainen toimittaja,
jonka vuosi ei ole mennyt aivan putkeen.

Queenien poikaystävä haluaa »tauolle».

Queenien gynekologi luulee,
että hänet on pakotettu seksityöhön.

Queenielle #blacklivesmatter ja #metoo eivät ole
pelkkiä hashtageja, mutta juttuideat niistä eivät kiinnosta
hänen päätoimittajaansa.

Queenien ystävät ovat parhaita maailmassa, kunnes eivät enää ole.

Queenien perhe ei usko terapiaan.

Queeniekään ei jaksakaan kaikkea.

Queenie on hauska, aito ja niin hiton samastuttava.

Queenie on ilmiö.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-45230-1